

Sattuu ja tapahtuu

Kesällä oli aika ajoin hellettä, ja hiki herui. Kurvasin kerran Perniön huoltoaseman taakse jäätelöille. Cityssämme auton voi pysäköidä viiden metrin päähän jäätelökioskistakin. Ei pääse jalkapöytä laskeutumaan liiallisesta rasituksesta.

Oikean jäätelökioskin annokset päihittävät kauppojen pakastealtaista löytyvät pakkaukset. Tuore jäätelö maistuu raikkaalta. Hinnat ovat tietysti mitä ovat. Tötterön hinnalla saa helposti litran standardilaatua.

Kioskilla jonotetaan, mutta hyvää kannattaa odottaa. Koska on näköyhteys, en viitsi laittaa autoani lukkoon. Vaikka se onkin paremmanpuoleinen, kyllä se siinä säilyy. Avaimen nappaan sentään taskuuni.

Nougat on aina ollut mielijäätelöni. Pähkinät sopivat mainosti vaniljajäätelön mausteeksi. Tästä kioskista ei nyt löydy perusnugaata, mutta suklaanougatti saa kelvata. Otan pienen tötterön. Isossa kahta palloa ei tahdo saada pysymään paikoillaan.

Aurinko helottaa, ja nугaa maistuu. Havahdun hyvänolontunteesta, kun huomaan vanhemman puoleisen sedän avaavan kärryni etuoven ja istahtavan kuskin penkille. Nousen ja kiiruhdan autolleni.

Vieras herra ihmettelee, kun avain ei toimi. Sitten hän tajuaa, että hän istuu vieraassa autossa. Juttelemme niitä näitä. Hänen viereisessä ruudussa seisova autonsa on samenvärisen ja ties vaikka vähän uudempi kuin minun. Toivotamme hyvää päivänjatkoa.

Sompailen muutamat sadat metrit kaupan oven eteen. En siksi, ettenkö jaksaisi köpötellä, vaan koska aion ostaa painavia tavaroita. Äskeinen autovarkaan pysäköi yllättäen perääni. Hän näyttää huolestuneelta. Onkohan siellä ovilokerossa lompakkoa?

Ovilokerosta löytyy tosiaan paksu lompakko, jossa näyttää olevan useita kortteja ja paljon rahaa. Hän kertoo, että hänellä on aina tapana laittaa epämukava lompsa lokeroon.

Pidän ovilokerossa vain parkkikiekkoa ja jääraappoja. Koskahan olisin tarvinnut niitä?

No, sattuuhan sitä.

Jouluaattona tuli tarvis käydä hautausmaalla. Koska on poikkeuksellisen kylmää, puen päälleni kaksi pusakkaa ja panen pipon korviin. Laitan rahapussini povitaskuun. Totean vielä, että täytyy ottaa kännykin, jos vaikka tulee ongelmia. Lompakko ja känny eivät oikein tahdo mahtua samaan povitaskuun.

Hautausmaalla kylmä pakkastuuli tuivertaa. Saan hoidettua hommani. Ja sitten vielä kauppaan viime ostoksille. Kassalla ihmettelen ääneen, että riemurasia varmaan unohtui kotiin.

Heti kotiovella huikkaillaan, että puuttuko sinulta jotain. No, ei kai, mutta olin kai unohtanut puhelimeni kotiin. Joo, tässä se on. Vieras mies toi. Onneksi hän oli kertonut yhteystietonsa, että pääsin kiittämään.

Känny oli varmaan jäänyt puseroiden väliin ja pudonnut. Mies oli löytynyt sen lumesta hautausmaan portilta. Hän oli avannut kännyän ja katsonut soittorekisteriä. Siten hän oli soittanut viimeisimpään numeroon ja saanut kaveriltani nimeni ja osoitteeni. Ja hän päätti tuoda puhelimen ovellemme. Miten fiksu!

No, sattuuhan näitä.

pajen.fi